

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 307

гр. Смолян, 22.06.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и втори юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тоничка Д. Кисьова

Членове: Мария Ан. Славчева
Крум Б. Гечев

като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно частно
гражданско дело № 20225400500201 по описа за 2022 година

за да се произнесе ,взе в предвид следното:

Смолянски окръжен съд е сезиран с частна жалба вх.№1098 от 20.05.2022година от „Вили ЛМ“ЕООД,ЕИК 200546108,представявано от управителя Л. М. депозирана чрез пълномощника адв.Ил. Д. - Н., против определение №97/08.04.2022година, постановено по ч.гр.д.№ 134/2022година по описа на районен съд М., с което е допуснато обезпечение на бъдещи осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ и чл. 86 от ЗЗД, които ЕТ "Емил Хаджиев", ЕИК 120030322, със седалище и адрес: гр. М., ул."Р." № 12, със собственик Ем. М. Х., ще предяви против „Вили ЛМ“ ООД, ЕИК 200546108, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „В. Л.“ 65, представлявано от управителя Л. М. за осъждането на ответника да заплати на ищеца цена по извършена от ЕТ“Емил Хаджиев“, ЕИК 120030322 международна транспортна услуга, за което е издадена Фактура №65 от дата 28.07.2020г., а именно сума в размер на 4224лв. (четири хиляди двеста двадесет и четири лева), ведно с обезщетение за забава върху дължимата сума в размер на 700,48лева, дължимо от датата на падежа- 20.08.2020г. до датата на подаване на настоящата молба- 08.04.2022г., като НАЛАГА ЗАПОР върху вземанията на Вили ЛМ ООД, ЕИК 200546108, в следните търговски банки на територията на Р. България, а именно: „УниКредит Булбанк“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Обединена българска банка АД“, „Юробанк България“ АД, „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, „Експресбанк“ АД, „Алианс Банк България“ АД, „Банка Пиреос България“ АД, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, „Първа инвестиционна банка“ АД, „Българо-американска кредитна банка“ АД, „ПроКредит Банк (България)“ ЕАД, „Търговска Банка Д“ АД, „Токуда Банк“ АД, „Инвестбанк“ АД, „Централна кооперативна банка“ АД, „Общинска банка“ АД, „Българска банка за развитие“ АД, „Интернешънъл Асет Банк“ АД, „Тексим Банк“ АД, „ИНГ Банк Н.В. - клон София“, „Ситибанк Еврона АД - клон България“, „БНП

Париба С.А. - клон София“, „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. - клон България“, „Варенголд Банк АГ, клон София“, „Те-Дже ЗИРААТ БАНКАСЪ - Клон София“, ДО РАЗМЕРА НА претендираната сума в общ размер от 4924,48 лева (четири хиляди деветстотин двадесет и четири лева и четиридесет и осем стотинки), ПРИ ПРЕДСТАВЯНЕ от страна на молителя на ПАРИЧНА ГАРАНЦИЯ в размер от 500 лева (петстотин лева), вносива по набирателната сметка на РС М..

С частната жалба се излагат оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания съдебен акт. Твърди се, че искове не са подкрепени с убедителни писмени доказателства, не е налице обезпечителна нужда, тъй като липсват данни дали за ищеца ще възникне затруднение или невъзможност за изпълнение при евентуално осъдително решение, липса на твърдения и данни за влошено финансово състояние на ответника, за неплатежоспособност на същия и предприети срещу него процедури по отнемане на лиценз и, затруднения или осуетяване от последния реализацията на правата по осъдително решение. Твърди се и допусната от съда неподходяща обезпечителна мярка, съответна на обезпечителната нужда. Предлага съдът да отмени атакуваното определение и постанови такова по същество, с което отхвърли като неоснователна молбата за допускане обезпечение и иобезсили издадената обезпечителна заповед. Претендират се и направените разноси в настоящето производство.

В срок е постъпил отговор на въззивната частна жалба от ответника по молбата за обезпечение ЕТ“Емил Хаджиев“ЕИК 120030322, депозирана чрез адв.Олег Джоров, с която се предлага съдът да остави без уважение подадената въззивна частна жалба и потвърди атакуваното определение. Твърди се, че представените от едноличния търговец-молител доказателства са убедителни, излага доводи, че товарителницата удостоверява страните носители на правото да се разпореждат със стоката, товара, съответно са собственици на самия товар. Твърди се също, че със сила на пресъдено нещо следва да се установи с влязъл в сила съдебен акт обстоятелствата дали има ивна, вреда върху товара, по чия вина е настъпила, какъв е нейния размер, а релевантно за спора е дали транспорта е извършен съгласно заявката за международен автомобилен транспорт №2020/07/048-15.07.2020 година и дали заявителят е платил дължимото навло на превозвача. Относно оплакването за липса на обезпечителна нужда се излага довод, че за молителя безспорно е възникнал правен интерес от предявяване на осъдителните иски, тъй като от 20.08.2020 година жалбоподателят е изпаднал в забава на плащането, с което се обосновава липса на воля за плащане. Относно оплакването, че допусната обезпечителната мярка е неподходяща се излагат доводи, че е наложен единствено заповор върху вземанията на ответника по молбата в единствено откритата банкова сметка в ОББ АД.

Смолянският окръжен съд след като прецени становището на страните, събраните по делото доказателства и след преценка на обжалвания съдебен акт, съобрази следното:

С атакуваното определение е допуснато обезпечение на бъдещи осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ и чл. 86 от ЗЗД, които ЕТ

"Емил Хаджиев", ЕИК 120030322, със седалище и адрес: гр. М., ул."Р" № 12, със собственик Ем. М. Х., ще предяви против „Вили ЛМ“ ООД, ЕИК 200546108, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „В. Л.“ 65, представлявано от управителя Л. М. за осъждането на ответника да заплати на ищеца цена по извършена от ЕТ“Емил Хаджиев“, ЕИК 120030322 международна транспортна услуга, за което е издадена Фактура №65 от дата 28.07.2020г., сума в размер на 4224лв. (четири хиляди двеста двадесет и четири лева), ведно с обезщетение за забава върху дължимата сума в размер на 700,48лева, дължимо от датата на падежа- 20.08.2020г. до датата на подаване на настоящата молба- 08.04.2022г., като е наложена обезпечителна мярка **запор** върху вземанията на ответника по молбата в търговски банки на територията на Р. България-„УниКредит Булбанк“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Обединена българска банка АД“, „Юробанк България“ АД, „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, „Експресбанк“ АД, „Алианц Банк България“ АД, „Банка Пиреос България“ АД, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, „Първа инвестиционна банка“ АД, „Българо-американска кредитна банка“ АД, „ПроКредит Банк (България)“ ЕАД, „Търговска Банка Д“ АД, „Токуда Банк“ АД, „Инвестбанк“ АД, „Централна кооперативна банка“ АД, „Общинска банка“ АД, „Българска банка за развитие“ АД, „Интернешънъл Асет Банк“ АД, „Тексим Банк“ АД, „ИНГ Банк Н.В. - клон София“, „Ситибанк Еврона АД - клон България“, „БНП Париба С.А. - клон София“, „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. - клон България“, „Варенголд Банк АГ, клон София“, „Те-Дже ЗИРААТ БАНКАСЪ - Клон София“, до размер на претендираната сума в общ размер от 4924,48 лева (четири хиляди деветстотин двадесет и четири лева и четиридесет и осем стотинки) и след представяне парична гаранция в размер от 500 лева (петстотин лева), вносима по набирателната сметка на РС М., която е внесена(л.21 от първоинстанционното дело) и е издадена обезпечителна заповед.

Приложено по делото е и копие на искова молба от молителя, депозирана на 28.04.2022година в районен съд М..

В молбата по чл.390 ГПК се излагат твърдения, че вследствие на подадена от ответното дружество заявка международен автомобилен транспорт №2020/07/048-15.07.2020г.. ищецът извършил международен транспорт на товар от Гърция за Латвия, с товарна композиция ** ***** **/** ***** **, с дата на товарене 17.07.2020г., 9,00ч. от адрес село Лутраки. район Скидра, Гърция, с GPS координати 40.965710 и 21.947590, като товара представлявал 22 000 кг. череши. На 16.07.2020г. - датата на товарене от село Лутраки, район Скидра. Гърция била съставена императивно изискващата се Международна товарителница („ЧМР“), ** ***** **/** ***** ** до указаният адрес на разтоварване в гр.Рига и в указания срок, като бил приет от товарополучателя „СИА Топфрут“ на 20.07.2020г. За извършването на горепосочената транспортна услуга между двете страни била договорена цена от 1 800 евро. След изпълнение на възложения му транспорт, ЕТ "Емил Хаджиев" издал нарочна Фактура № 65 от дата 28.07.2020г. за дължимата от заявителя на транспорта „Вили ЛМ“ ООД сума, а именно за сумата от 4224лв., представляваща левовата равностойност на договорената сума от 1800евро (хиляда и осемстотин евро) с ДДС. Екземпляр от горепосочената международна товарителница („ЧМР“) и процесната фактура

№65 от дата 28.07.2020г. е изпратен на ответното дружество, като плащане не постъпило от ответника. Твърди още, че за периода от 20.08.2020г. до 08.04.2022г. дължимото обезщетение за забава върху дължимата сума от 4 224лв. е в размер на 700.48лева. Според молителя са налице предпоставките на чл. 391, ал. 1, т.1 ЕПК за допускане на обезпечението, тъй като от приложените копия на документи, бъдещите искове са подкрепени с убедителни писмени доказателства относно тяхната допустимост и основателност, както и приложените към молбата документи представлявали неоспоримо доказателство за възлагането, приемането и коректното изпълнение на работата от страна на ЕТ“Емил Хаджиев”.

В мотивите на обжалваното определение е прието, че исковете не са подкрепени с убедителни писмени доказателства, тъй като представените към исквата молба частни свидетелстващи документи – заявка- договор от 15.07.2020 г. фактура №65 от 28.07.2020 г. и международна товарителница не са подписани от ответника като насрещна страна в твърдените правоотношения, не се ползват с висока доказателствена стойност относно отразените в тях факти, поради което съдът обосновава допускане на исканата обезпечителна мярка по реда на чл. 391, ал. 1, т.2 ГПК, след представяне от молителя парична гаранция в размер от 500 лв. Прието е също така по отношение на обезпечителната нужда, доколкото предмет на исковете са парични вземания между търговци, че обезпечителната нужда се предполага, предвид възможността длъжникът да се разпорежи с имуществото си, предназначено да удовлетвори кредитора и с това да осуети или затрудни реализирането на правата му по евентуално позитивно за него решение. Прието е също така, че посочената обезпечителна мярка – запор върху банкови сметки на длъжника до общия размер на претенциите в конкретни търговски банки е подходяща с оглед целта на обезпечението и обезпечавания материален интерес, както и е определен едномесечен срок за предявяване на бъдещите искове от молителя, с предупреждение за последиците.

При така установеното, въззивният съд счита, че частната жалба е предявена от процесуално легитимирано лице, в законово установения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима и следва да се разгледа нейната основателност.

Според настоящият състав направеното искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск – за заплащане на дължима цена по договорена транспортна услуга е основателно.

За да допусне обезпечение на бъдещ иск, следва да са налице няколко кумулативни предпоставки- искът да е допустим, вероятно основателен, както и да е налице обезпечителна нужда. В случай, че те са изпълнени, следва да се избере и адекватна по вид и размер обезпечителна мярка с оглед на охраняваното право и възможността за бъдещата му реализация при успешно провеждане на обезпечения исков процес.

Съдът намира, че конкретизирианият в молбата бъдещ осъдителен иск за заплащане на цена на договорена транспортна услуга извършване международен автомобилен транспорт на товар от Гърция за Латвия е допустим.

В подкрепа на исканата обезпечителна мярка, на този ранен етап от производството, където то все още е едностранно към молбата за обезпечение са приложени писмени доказателства - частни свидетелстващи документи – заявка договор за автомобилен

транспорт №2020/07/048 от 15.07.2020г., фактура № 000000116/28.07.2020 г. и международна товарителница, с доставчик ЕТ“Емил Хаджиев“ и получател „Вили ЛМ“ ООД, подписана единствено от превозвача.

За да бъде допуснато обезпечение на един иск, законът създава задължение за решаващия съд да провери дали ищецът има право за обезпечаване на иска, т.е. дали искът е допустим, дали е вероятно основателен и дали е налице интерес от обезпечаването - без него ще се затрудни или ще се окаже невъзможно реализирането на правата по решението. Именно тези предпоставки първоинстанционния съд е преценил и констатирайки наличието им е уважил молбата, допускайки исканото обезпечение.

Неоснователно е поддържаното оплакване, че бъдещите осъдителни обективно съединени искове не са подкрепени с убедителни писмени доказателства, с което се обосновава тяхната неоснователност. Съгласно чл.391ал.1т.1 и т.2 ГПК обезпечението се допуска, когато без него за ищеца ще бъде невъзможно или ще се затрудни осъществяване правата по решението и ако искът е подкрепен с писмени доказателства или бъде представена гаранция съгласно чл.180 и чл.181 ЗЗД. Законът предпоставя допускането на обезпечение от евентуална основателност на иска, която се преценява от съда въз основа на представени от ищеца писмени доказателства, а ако не разполага с такива от представянето на гаранция, която е индиция за сериозността на бъдещия иск и обезпечение на интересите на ответника за вреди при евентуална неоснователност на иска. Преценката на съда за вероятната основателност може да бъде формирана и въз основа на кумулативно наличие на предпоставките на чл.391ал.1т.1 и т.2 ГПК-съгласно чл.391 ал.2 ГПК съдът може да иска от ищеца да представи парична или имотна гаранция в определен от него размер и в случаите, когато искът е подкрепен с писмени доказателства.

Според настоящият състав представените към молбата частни свидетелстващи документи, предвид тяхната формална и материална доказателствена сила на настоящият етап обаче не могат да създадат сигурно убеждение за съществуването на спорното право, поради което въззивният съд намира, че обезпечението на бъдещия иск законосъобразно е допуснато с атакуваното определение след представяне парична гаранция от молителя, при условията на чл. 391, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК.

Неоснователно се поддържа също така, че размерът на гаранцията не съответства на претендираните от молителя права и евентуални вреди. Определянето на гаранция при допускане на обезпечение е предоставено изцяло на преценката на съда, с оглед данните по делото. Размерът на паричната гаранция по своето естество е обезпечаване на бъдещи претенции за вреди, които могат да се предявят срещу ищеца, като с гаранцията се цели при евентуално неуважаване на предявените искове лицето, чиято правна сфера е била засегната от обезпечението, да удовлетвори претенциите си от внесената гаранция. Тази гаранция следва да се определя в зависимост от това до каква степен ще се засегнат правата и интересите на ответника, по отношение на когото рефлектира допуснатото обезпечение – чл.391 ал.ІІІ от ГПК. Направеното с въззивната жалба възражение, че товарът е в лошо състояние не може да бъде съобразено на настоящия етап и ще бъде разрешено в бъдещото исково производство.

Според решаващия съд М.ският районен съд е процедирал правилно и законосъобразно определяйки паричната гаранция в обичайния размер според съдебната практика (около 10% от сумата 4 924.48лева), съизмерима с размера на евентуалните бъдещи вреди за ответното дружество.

Налице е и обезпечителна нужда. Обезпечителната нужда произтича от необходимостта определени активи да бъдат поставени извън разпоредителната власт на ответника по спора, за да може върху тях да се насочи принудителното изпълнение на евентуално осъдително съдебно решение. С оглед на това исканата обезпечителна мярка - запор на вземанията по банкови сметки до размера на предявените искове е подходяща и

адекватна на обезпечителната нужда.

Следва да се отбележи, че по въпроса относно необходимостта от установяване на обезпечителна нужда в производството по допускане на обезпечение на иск е налице непротиворечива практика на ВКС, с която се приема, че обезпечителната нужда при искове за парично вземане не подлежи на самостоятелно установяване, при липса на данни, които да я опровергават - определение № 231 от 29.03.2012 г. по ч. т. д. № 178/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о., определение № 514 от 15.07.2013 г. по ч. т. д. № 2728/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о. и други. Така и Определение № 112 от 2.03.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 567/2018 г., I т. о., ТК. Преценката дали са налице предпоставките за допускане на обезпечението, включително и за наличието на обезпечителна нужда се извършва от съда винаги конкретно с оглед данните по делото, в какъвто смисъл е определение №407 от 24.06.2014г. постановено по ч.гр.д.№ 1770/2014 година, №143 от 18.02.2013г. по ч.гр.д.№63/2013г. Нещо повече съдебната практика не изключва възможността да бъде допуснато обезпечение и когато от представени писмени доказателства е видно, че длъжникът притежава различни по вид и на значителна стойност активи (Определение № 391 от 13.07.2017 г. на ВКС по ч. т. д. № 918/2017 г., II т. о.) ТК.

Във връзка с представените доказателства, съдът намира, че е налице и третата основна предпоставка за допускане на обезпечение – обезпечителна нужда. Правото, което се нуждае от охрана е парично притежание на молителя против длъжника – ответник по бъдещия иск, като е напълно вероятна възможността да възникне опасност за молителя да осъществи правата си по евентуално осъдително решение. Забавянето за почти две години изпълнението на парични задължения по търговски договор е индикация за опасност за изпълнение на задължението и следва да се осуети възможността за намаляване на патримониума на длъжника, с който той отговаря пред кредитора си. Персистиращото неизпълнение от негова страна на задължението за заплащане цената по фактурата, мотивира нуждата от налагането на обезпечение и допустимостта на обезпечението бъдещи искове е несъмнена.

На последно място съдът следва да прецени адекватността на исканата обезпечителна мярка, оправдана ли е с оглед на обезпечителната нужда, без да има право да я изменя. За неоснователни съдът намира съображенията на частния жалбоподател относими към неподходящността на поисканата обезпечителна мярка, мотивирани с това, че е поискано налагане на запор върху банковите сметки в 26 банки в страната до размера на претендираната сума по бъдещите искове от 500 лева.

Следва да бъде отбелязано, че запорът върху вземанията по разплащателна банкова сметка има действие върху банковата сметка на длъжника до размера, посочен в запорното съобщение, както върху наличните към датата на налагането му суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления, но не и по отношение на сумите, надвишаващи посочения в запорното съобщение размер. Към момента на иницииране на такова производство информацията за откритите банкови сметки, наличностите и операциите по тях съставляват банкова тайна по смисъла на чл. 62, ал. 2 ЗКИ. Предвид действието на банковата тайна не може да съществува изискване за конкретизиране на номерата на банковите сметки и на наличността по тези сметки. В резултат единствено в някои хипотези като например предходни плащания по банкови сметки, извършвани от молителя или ответника молбата, първият може да разполага с достоверна информация в кои банки ответникът има сметки. Отново обаче молителят не може да разполага с информация дали наличността по тях е достатъчна, за да удовлетвори притезанието му. От това следва, че само посредством налагането на запори върху банковите сметки на ответника мярката може да бъде ефективна и да гарантира правата на молителя.

Следва да се отбележи, че получаване от съдебния изпълнител на обезпечителната заповед същият следва да изготви запорното съобщение и да започне налагането на

запорите с връчване на посочените банки. Не е изключено също така при налагането на запора в някоя от посочените банки длъжникът действително да има банкови сметки, но наличността по тях да е толкова малка, че да не е в състояние да обезпечи претенцията на молителя. Въпреки недостатъчните суми за съдебния изпълнител продължава да съществува задължението по чл. 400, ал. 1 ГПК да съобщи за наложения заповед, което отново ще осуети внезапността на обезпечителната защита и до голяма степен ще я обезсмисли. Не може да бъде споделено и виждането на жалбоподателя, че чрез налагане на запори по банкови сметки на ответника ще се стигне до свръхобезпечаване на претенцията на молителя и ответникът не би могъл да оперира с паричните средства по банковите сметки и да обслужва търговската си дейност.

Съдът изрично е указал в атакуваното определение и в обезпечителната си заповед размера, до който следва да бъде допуснато обезпечението. Над този размер суми не могат да бъдат задържани.

В случая оплакването е неоснователно тъй като на л.9 от настоящето производство е приложено копие от съобщение за налагане обезпечителна мярка върху вземанията на жалбоподателя на банковата сметка в „ОББ“ АД.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че ответника съществуват и други възможности. На първо място той може да замени обезпечението без съгласието на другата страна чрез залог в пари или ценни книжа съгласно чл. 180 и 181 ЗЗД - чл. 398, ал. 2 ГПК. Това ще доведе до отмяна на обезпечителните мерки и ще освободи имуществото на ответника, както и сред неговите възможности е и да отправи искане до съда постановил обезпечителната мярка да я отмени по реда на чл. 402, ал. 2 ГПК.

В случая ще бъде налице отпадане на причината, поради която обезпечението е допуснато, но по отношение само на запорите, които превишават обезпечителната нужда. След налагането на обезпечителните мерки е станало ясно, че запорите в една или няколко банки обезпечават претенцията в достатъчна степен и по отношение на останалите банки, причината за допускането вече не съществува.

От изложеното е видно, че са налице предпоставките на чл.391, ал.1, във вр. с чл.390 от ГПК, поради което исканото обезпечение на бъдещия иск е законосъобразно допуснато, поради което следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното Смолянският окръжен съд в настоящия си състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №97/08.04.2022г.,постановено по ч.гр.д.№134/2022година по описа на М.ския районен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____